

ложи Вапцаров да прочете видяното трикуплетно стихотворение, та да видим кой пръв и най-точно ще го запомни. Вапцаров от второто прочитане на стихотворението го бе запомнил с много малко неточности.

Вапцаров не бе бунтар в училището, както някои го представят. Напротив, по-голямото началство имаше много добро мнение за неговата дисциплинираност и послушание. Гледаха със снисхождение на някои негови пропуски в службата като последица от поетическата му разсеяност. Той бе и на тях известен като "поет". Фактът, че като практикант бе взет да обучава новобранците ученици и да им бъде "началство", достатъчно ясно подчертава това.

Вапцаров бе по душа романтик - твърде много мечтателен, възприемах нещата повече с чувствата си, а не с разума си, живеещ в мир много по-красив, чист и възвишен от този, който го заобикаляше. В това отношение може да бъдат посочени твърде много факти. Дори и тогава, когато суровостта на живота рискуваме да прегъне неговите слаби плещи, "Морякът" бе сякаш "извън" него /животът/, "над" него.

Колко пъти съм го виждал, застанал с цигара в уста в някой ъгъл на кубрика /морякско помещение/ на "Камчия" /тогава наречена "Царската яхта"/, или в торпедоносец "Дръзки", със замечателен поглед, зареян някъде далеч от компанията му от моряци и ученици-практиканти, говорещи или спорещи върху тогавашното наше всекидневие.....

Дотолкова като че ли животът го отблъскваше със своята груба реалност, че не веднаж отказваше да идва на храна. /"Толкоз зор за такова дребна работа!" / и ядеше, ако някой му донесе храна, или се задоволяваше със сух хляб и... цигари. Или пък относно чистотата си - та той по цели месеци не се преобличаше, считайки, че това са "излишни" работи!...

Неговата койка /висещо легло/ в кубрика на торпедоносец "Дръзки" бе над моето. Не веднаж, и в най-студени нощи дори, и то след тежка работа при малините, изчезнеле някъде, най-вече до фора на военния външном, седеше там с часове и се връщаше към полунощ в някакъв унес, сякаш бе отдалечен от сумата и нейната груба реалност на хиляди километри....

Много пъти, прескачайки койките на другарите ни, тихо ще запита: "Миньо, спим ли?" /Така ме той наричаше/. А аз обикновено го чаках буден, защото знаех, чувствавах, че в такива моменти най-вече за него е необходим събеседник, с когото да сподели "тормозещите" го мисли, чувства и настроения. Често изваждаше тетрадка, или лист, от джѐба си и започваше да ми чете някое току-що написано стихотворение. Поправките приемаме с удоволствие, стига да бъдат добре мотивирани.

Извън тия негови прояви, трябва да отбележа неговото отношение тогава /до 1932 год./ към въпросите за изкуството изобщо и към поезията в частност. Водехме безкрайни спорове по тях, или по-точно, спореше той и